

Jézus az Élet vizét adja nekünk – ha nem a hitványságaink után járunk

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Jeremiás próféta könyve második fejezetének az elsőtől a 9., valamint a 29.-től a 32. verséig a következőképpen: „Így szólt hozzám az ÚR igéje: Menj és hirdesd Jeruzsálemnek: Ezt mondja az ÚR: Emlékszem rád: ifjúkorod hűségére, mátkaságod szeretetére, amikor követtél a pusztában, a be nem vetett földön. Az ÚR szent tulajdona volt Izráel, termésének a legjava. Akik ettek belőle, mind meglakoltak, rossz végük lett – így szól az ÚR. Halljátok az ÚR igéjét, Jákób háza és Izráel házának minden nemzetsége! Ezt mondja az ÚR: Mi rosszat találtak bennem őseitek, hogy eltávolodtak tőlem? Hitványságok után jártak, és maguk is hitványakká váltak. Nem kérdezték: Hol van az ÚR, aki fölhozott bennünket Egyiptom földjéről, és vezetett bennünket a pusztaságban, a sivár és szakadékos földön, a szikkadt és veszélyes földön, ahol nem járt senki, és ember nem lakott? Dúsan termő országba hoztalak titeket, hogy élvezzétek annak gyümölcsét és javait. De amikor bejöttetek, országotam tisztátalanná tettétek, örökségemet pedig utálatossá. A papok nem kérdezték: Hol van az ÚR? A törvény magyarázóit nem ismertek, népem pásztorai hűtlenül elhagytak engem; a próféták Baal nevében prófétáltak, és haszontalanságok után jártak. Ezért még perbe szállok veletek – így szól az ÚR –, és perelni fogok még unokáitokkal is! – Miért pereltek velem? Hiszen ti hagyatok el hűtlenül – így szól az ÚR. Hiába vertem fiaitokat, a fenyítés nem fogott rajtuk. Fegyveretek úgy irtotta prófétáitokat, mint a pusztító oroszlán. Ti, mai emberek! Figyeljete az ÚR igéjére! Olyan lettem én Izráelnek, mint a pusztaság, vagy mint a homályba borult föld? Miért mondta az én népem: A magunk útját járjuk, többé nem megyünk hozzád! Elfeledkeztek-e ékszereiről a lány, díszes övéről a menyasszony? Rólam elfeledkezett népem számtalanszor.” – Urunk, életünk a porhoz tapad. Emelj bennünket magadhoz a te igéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim! **Milyen nagy megkönnyebbülés a számunkra az, amikor a maihoz hasonló ószövetségi igeszakaszokat csupán egy történeti leírásnak értelmezzük.** – Megérkezik Jeremiás, a vidéki papgyerek a fővárosba, és ott elborzad a lelki mélységet messze elkerülő, üres pompán. Ráadásaként: Krisztus előtt 650 évvel Manassé milyen rossz királya volt Júdának... A Királyok könyvében olvashatjuk, hogy újra felépítette az áldozóhalmokat, amelyeket apja, Ezékiás elpusztított. Baál oltárokat állított. Aserának, a termékenység istennőjének emelt szobrot Isten Salamon által emelt Templomában. Telerakta a Templomot a napisten, a holdisten és a csillagistenek oltáraival. Varázsolt. Halottidézőket tartott. Még a saját fiát is elégette Molok istennek való áldozatként... (2Kir 21,1-7). Pfüj... Micsoda ember... Hogyan is uralkodhatott egy ilyen szörnyeteg 55 évig jólétben és békében? Hát csoda, hogy Jeremiás az ókori formális hadüzenetek stílusában egy tárgyalást rendez, ahol előbb a vádló jótéteményeit mutatja be, majd felsorolja a vádakokat, és végül meghirdeti a hadüzenetet? Izráel népe, amelyik szakrális prostituáltakkal orgiákat rendezett istentiszteletek helyett (*most gondoljatok bele ebbe kedves testvéreim, ilyeneken kellene részt vennetek minden vasárnap...*) igazán megérdemelte a sorsát... És milyen hosszan lehetne folytatni ezt... Be lehetne mutatni Jeruzsálem elestét, Izráel fogságba hurcolását és szenvedéseit is...

Lehetne más utat is járni. **Milyen nagy megkönnyebbülés lenne a számunkra az, ha ezt a leírást ugyan a saját korunkra értelmeznénk** (hiszen az előbb olvastuk: „Ti, mai emberek! Figyeljete az ÚR igéjére!”; Jer 2,31a) – **de nem magunkra – hanem másokra...**

Ez a mai kor... Ezek a mai fiatalok... Bedőlnek a szinkretizmusnak. Összemosnak ezek már mindent. Horoszkópnak használják az Útmutatót. Jövendőmondó- és álommagyarázó könyvnek használják a Bibliát. Felütik valamelyik lapját, és véletlenszerűen rámutatva egy igére, az hiszik, hogy no: ez ad majd útmutatást arra, hogy ebben a helyzetben, amibe kerültem, mit tegyek. Mi azonban *nem* ilyenfajta vagyunk. Mi *nem* orgiákra járunk – hanem istentiszteletekre. Most is itt ülünk, és hallgatjuk az igehirdetést – a nyár közepén.

Kedves Testvéreim! **Nem választhatjuk ezeket az olcsó utakat. Rá kell, hogy döbbenjünk arra, hogy a hitványságok, amelyek után Izráel népe járt, nemcsak az ókor hitványságai, nem is csak mások hitványságai, hanem a mi saját magunk hitványságai is.** *Ránk igaz az, amit Jeremiás a könyvének egy későbbi fejezetében ír: „Azt gondoltam, csak a nincstelenség ilyen oktalanok, mert nem ismerik az ÚR útját, Istenük törvényét. Elmegyek hát az előkelőkhöz, és beszélek velük, ők biztosan ismerik az ÚR útját, Istenük törvényét! – De ők éppúgy letörték magukról az igát, és leszaggatták a köteleket!” (Jer 5,4-5).* Bizony. Hiába vagyunk gazdagok, és nem nincstelenség, mert Isten ránk árasztja a szeretetét, mégsem vesszük észre, hogy nem az Úr útján járunk. *„Nem szakítunk mi Istennel, csak másban is tiszteljük őt...”* – mondogatjuk magunknak – öncsalóan. És nem vesszük észre, hogy Jézust félszívvvel követni – nem lehet... Pedig melyikünk mondhatja el, hogy soha semmit nem helyezett a mi Urunk elé egész életében? Hogy nem volt fontosabb neki a személyes boldogulása, a nagyobb jövedelme, a családja jóléte, semmint az, hogy a lelkének gyarapodásával törődjön? *„A lelki javaktól még senki nem lakott jól. A lelki javakból nem lesz lakbér, rezszi és tandíj.”* – mondogatjuk ilyenkor a bölcs mondásainkat...

És milyen ravaszak is tudunk mi lenni, kedves testvéreim... Megfordítjuk a tárgyalást... Perelni kezdünk Istennel. *„Miért vár el Isten kizárólagos szeretetet tőlünk? Féltékeny, önző Isten a miénk, akinek kisebbségi érzése van, és ezzel kompenzál? Erős vár helyett egy tehetetlen, tutyimutyi alak a mi Istenünk, aki csak úgy elnézi, hogy bajba kerüljön az életünk? Aki nem segít? Hiába kértem rá már imádságban is, ha jól számolom, akkor ma reggel már harmadszor is? Hát süket ez? Hát miért nem értette meg már elsőre?”*

És folyik belőlünk a panasz... Nagy önsajnálatusban rá sem ébredünk arra, hogy **Isten nem kizárólagosságot vár el tőlünk, hanem kizárólagosságot ad nekünk: Isten minket szeret, az Ő gyermekeit és népét.** *Féltő módon szeret bennünket az Isten. Isten óv és véd bennünket – pontosan attól, ami mi magunk vagyunk.* Életünkben *minden nap – új és új* esélyeket ad Isten arra, hogy levetkőzhessünk valamit a bennünk élő óemberből – és közelebb kerülhessünk az Ő egyszülött Fiához, Jézus Krisztushoz, aki a kereszten egyszer és mindenkorra megváltott minket. De mi nem használjuk ki, de mi rendre elszalasztjuk ezeket az esélyeket. **Nem vesszük észre azt, hogy Jézus az Élet vizét kínálja nekünk** (Jn 4,13-14). Mi az Élet vize helyett mérgezett vizet, kedvtelésünk szerint változtatva: ammóniásat, nitrátosat vagy olmosat iszunk. Az Élet vize helyett mi a saját kis örömeink *(ahogyan Jeremiás írta)* repedt falú víztárolóit építgetjük, amelyekből rendre elfolyik a víz (Jer 2,13) – és mi ott állunk kiüresedve, kiszáradva és boldogtalanul. Pedig **az Élet vize**, kedves testvéreim, amelyet Jézus – és csak Jézus – ad: olyan, mint a sareptai özvegy korsója (1Kir 17,16). **Soha nem fogy ki, és mindig minden szomjunkat eloltja** (Jn 4,13-14). Mert a mi összes vágyunk gyökere az Isten békessége és határtalan szeretete utáni vágy. **És ha ezt az Isten utáni vágyat mással akarjuk betölteni, az soha nem lesz elég. Ezért mindig több és még több kell belőle.** És így lesz a korty jó borból – alkoholfüggőség, a szeretethiányból – üres partnerkapcsolatok hosszú sora, és a családról való gondoskodásból – egy pénzhajhászó élet...

Én is egy hánykolódó élet voltam sok éven át. Kívülről nézve: példátlanul sikeres, aki hasít előre a ranglétrán. Annyi kitüntetésem van, hogyha mind kitűznék őket, akkor leszakadna róla a kabát... Ráadásul a tudomány mellett még másokért is él: tehetségprogramot tehetségprogram után hoz létre. **Csakhogytörtént velem valami hat éve. Találkoztam Jézussal.** Rádöbbsentem arra, hogy Jézussal való élet az nem valami olyasmi, ami majd a halálunk után vár bennünket, odaát, a mennyben. A Jézussal való életet *már itt, e földön, minden egyes* napunkban meg tudjuk tapasztalni. Urunk annyi szeretettel árasztott el, amelyet korábban el sem tudtam volna képzelni. Jézus annyi új ajtót nyitott ki előttem, amennyiről – „naaagy” tudósként... – fogalmam sem volt, hogy létezik. Lelkész lett belőlem. Egy egyre növekvő, és hitében egyre mélyülő gyülekezetet örömmel pásztoroló lelkész. Aki most készül éppen arra, hogy a gyülekezetének egy egész kolostort megtöltő részével három napig imádkozza át azt, hogy mit is jelent Krisztus tanítványának lenni. Három napig imádkozó egyetemista – ma sajnos nem gyakori. Egy kolostornyi ilyen egyetemista pedig maga a kegyelem. Kedves Testvéreim! **Ma már tudom, hogy mi az, hogy gazdag élet.** És mérhetetlenül hálás vagyok az angyalföldi gyülekezetnek azért, hogy ennek az útnak az első szakaszában olyan nagy szeretettel segített engem.

Talán emlékszünk még Jób szavaira: „Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd! Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít.” (Jób 5,17a-18). Talán megtapasztaltuk már Isten gyógyító kegyelmét a mi saját életünkben is. Kisebb bajból, vagy nagyobb elveszettségéből. Ha még nem: **kérjük azt, hogy járassunk Isten útján. És higgyük el, hogy ezzel együtt: jön a gyógyulás.** (*Tapasztalatból mondom.*) Mert Isten kezében *van olyan*, hogy ifjúkorunk hűsége, mátkaságunk szeretete, amikor követtük őt a pusztában (Jer 2,2), újjáéled mibennünk, sőt: kibomlik, megújul, és erővel teli lesz. Akár épp azokban az éveinkben, amikor mi magunk – a fizikai valóságunkban – erőtlenekek vagyunk. **És így lesz igaz, az, amit a bevezető zsoltárban mondtunk: jobbod tele igazsággal, néped örül ítéleteidnek.** „Hiszen nem kívánom én a bűnös ember halálát – így szól az én Uram, az ÚR –, hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen.” – ahogyan olvashatjuk Ezékiel próféta könyvében (Ez 18,23).

Mert „nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljetekek, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: 'Abbá, Atyám!' *Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk*” (Róm 8,15-16). Mert „*az Isten szeretet: és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne*” (1Jn 4,16). **Így legyen! Így lesz. Halleluja! Ámen.**